

ningen. Det kan jo kun være, fordi der er taget ubevilgede Penge, men denne Opfattelse stemmer jo ikke med den Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med i Aar den 9de Januar, hvor det ærede Medlem jo ikke lagde Skjul paa, at en Regering kunde blive nødt til at tage ubevilgede Penge. Det ærede Medlems Udtalelse lød saaledes: „Vi fra vor Side have ikke til Hensigt paa nogen Maade at indskrænke den Handlefrihed, et Højreministerium eller et Venstreministerium, kort sagt ethvert fungerende Ministerium maa have, naar der fremkommer saadanne ekstraordinære Forhold, som kunne begrunde, at Ministeriet foretager ekstraordinære Skridt. Det maa ethvert Ministerium efter vor Mening være berettiget til.“ Og det ærede Medlem tilføjer, at han heller ikke kan skønne, at der overhovedet kan være Tvivl om den Ting. Og nu har altsaa Ministeriet netop gjort dette, som det ærede Medlem her omtaler. Jeg tilstaa derfor, at jeg ikke kan se den logiske Forbindelse mellem det ærede Medlems Betragtning den Gang og den, han nu fremsatte forleden Dag. Det hele maa jo staa og falde med det Spørgsmaal, hvorvidt der har foreligget ekstraordinære Forhold. Nu blev det udtalt, da Sagen netop i disse Dage for et Aar siden var til Behandling, at alt, hvad der den Gang forelaa, jo kun var krigerske Udtalelser fra visse ledende Statsmænd i Europa. Man tillægge nu saadanne Udtalelser, hvilken Betydning man vil, saa kan det ikke nægtes, at de, der staa med Ansvaret, kunne blive meget stærkt betænkelige ved saadanne Udtalelser, som jo dog ere en hel Sjældenhed. Men dernæst vil jeg ogsaa fremhæve, at efter at Sagen i Fjor havde været til Behandling her i Tinget, den Gang man vedtog Dagsordenen imod den halve Million, saa forefaldt der jo Begivenheder, som klart viste, at Ministeriets Skøn ikke havde været saa fuldt forkert. Vi saa blandt andet, at England mobiliserede en meget stor Del af sin Flaade, et Skridt, som jo ikke foretages, uden at der virkelig er Udsigt til Krig til Stede. Denne Kendsgerning kan jo vistnok ingen benægte. Nu drev det heldigvis ogsaa den Gang over — heldigvis for Europa, maaske ogsaa heldigvis for os, men til alt Uheld for Ministeriet. Men naar nu Sagen er saaledes, saa kan jeg ikke skønne, hvorledes man stadig væk vil kunne benægte disse ekstraordinære Omstændigheders Tilstedeværelse og altsaa behandle denne Handling fra Ministeriet paa den Maade,

man har gjort. Thi det skulde da vel ikke være nødvendigt for at bevise, at Regeringen har skønnet rigtig om Faren for Krig, at Krigen virkelig udbryder? Desværre vide vi imidlertid, at dersom det havde været andre Foranstaltninger, Foranstaltninger, som ikke vedrørte vort Forsvarsvæsen, vilde man jo heller ikke have indtaget den Holdning, man synes at ville indtage over for Ministeriet i denne Sag, og det er jo en Omstændighed, som man maaske til Dels forstaaer paa Grund af den Bitterhed, som findes fra Provisorietiden. Men det forekommer mig nu, at alt som Aarene gaa, maa man komme til at se lidt anderledes paa Tingene og tage Eksempel fra det Land, som jeg før omtalte.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte sig i Gaar med meget stor Anerkendelse, med forbavsende stor Anerkendelse om den afgaaede Krigsminister, Udtalelser, som sikkert fylde den afgaaede Krigsminister med stor Glæde. Jeg vil imidlertid ikke haabe, at han glæder sig saa stærkt, at han fortryder sin Afgang; thi mindes jeg ret, var det ærede Medlem med til at stemme for et Mistillidsvotum til den afgaaede Krigsminister, og Mistillidsvota skulde jo, efter det ærede Medlems Udtalelser, have en overordentlig stor Betydning for et Ministerium! Med Hensyn til saadanne Mistillidsvota, som det ærede Medlem jo udtalte sig saa meget om, vil jeg bemærke, at det er jo en overordentlig let Sag her i Tinget, hvor det ene Parti har absolut Flertal, at faa et Mistillidsvotum vedtaget. Det skete bl. a. i Fjor i en Sag, hvor man i en Dagsorden over for Indenrigsministeren egentlig ligefrem indførte en Lovfortolkning, ja næsten mere: en Ændring i en gammel Lov, og Dagsordenen blev vedtagen paa Trods af, at den blev fremsat paa Basis af 2 Ting, som blev bragte frem i Forespørgslen, og hvor Ministeren udtalte sig til Günst for de Ønsker, som blev fremsatte i den ene af disse 2 Sager.

Der er kun Mening i en politisk Konflikt her paa Rigsdagen, dersom den er en tro Afspejling af en tilsvarende Kamp inden for Befolkningen; men hvor forskellig vi end her i Tinget kunne se paa mangt og meget, saa er der jo for os alle ingen Tvivl om, at en saadan Kamp og et Ønske om en saadan Kamp er der ikke for Tiden i Befolkningen, og endogsaa det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds lagde jo ingenlunde Skjul paa, at der desværre ikke fandtes saadanne Kampønsker. Der-